

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 45/2019
20.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ...,, кога заступа као пуномоћник Александар Олинек, адвокат из ...,, одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 12/19 од 05.03.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 20.05.2019. године

Р Е Ш Е Њ Е

I ЖАЛБА СЕ УВАЖАВА и ПРЕИНАЧУЈЕ решење Управног суда Р4 у 12/19 од 05.03.2019. године, тако што се:

Усваја приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету 27 У 4976/17.

Налаже се судији известиоцу у предмету Управног суда 27 У 4976/17 да, у року од три месеца од дана достављања овог решења Управном суду, предузме радње ради правноснажног решавања наведеног предмета, као и да, у року од 30 дана по истеку претходно наведеног рока, обавести председника Управног суда о предузетим радњама.

Обавезује се Република Србија да предлагачу на име трошкова по приговору исплати износ од 6.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да предлагачу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

Образложење

Предлагач је дана 02.04.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 12/19 од 15.03.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 27 У 4796/17, као неоснован.

Предлагач у жалби наводи да се у својству заинтересованог лица и корисника реституције више пута обраћао Управном суду молбама за прекоредно решавање предмета 27 У 4976/17, али да суд није предузео ниједну активност у циљу решавања ове управне ствари. Истиче да се ради о поступку који је по својој природи хитан, да је од подношења тужбе протекло две године и да има 75 година, због чега му је повређено право на суђење у разумном року. Предлаже да Врховни касациони суд преиначи ожалбено решење, тако што ће усвојити приговор, утврдити да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и утврдити његово право на накнаду трошкова поступка на име састава приговора и жалбе од стране адвоката.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), утврђено је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, утврђено је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача поднет ради убрзања поступка у предмету Управног суда 27 У 4976/17, као неоснован, са образложењем да период од подношења тужбе 04.04.2017. године до доношења одлуке у управном спору 22.01.2019. године није трајао неразумно дуго, имајући у виду да је предмет сложен и

да захтева одржавање усмене јавне расправе, при чему је у том периоду суд предузимао активности у циљу окончања поступка.

Врховни касациони суд налази да је Управни суд погрешно закључио да у конкретном случају није повређено право предлагача на суђење у разумном року, јер се из списка предмета види, а на то је указао и предлагач у приговору, да се ради о поступку реституције национализоване имовине који се води од 2012. године и у коме је већ једном донета одлука у управном спору. Доносећи ожалбено решење, Управни суд није имао у виду да се приликом одлучивања о заштити права на суђење у разумном року судски поступак свеобухватно анализира, почев од иницијалне радње у управном поступку до доношења судске одлуке у управном спору, уколико предлагач указује на целокупно време трајања поступка. Полазећи од међународних стандарда заштите права на суђење у разумном року, који су претежним делом установљени праксом Европског суда за људска права, оцена трајања судског поступка у управном спору не искључује временско трајање управног поступка, јер он представља интегрални део поступка у коме се одлучује о праву предлагача.

Врховни касациони суд подсећа и на то да се, према одредби члана 48. став 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр.72/11, 108/13, 142/14, 88/15 – Одлука УС и 95/18), поступак по тужби у управном спору сматра хитним. Дуго трајање управног спора који је по закону хитан, као једне фазе решавања у управној ствари, не може се сматрати оправданим и допустивим уколико је праћено потпуном неактивношћу суда у периоду од годину и по дана. Та неактивност је настављена и поред ургенције предлагача за убрзање поступка од 15.09.2017. године, у којој је предлагач напоменуо да убрзање поступка у овој управној ствари тражи због тога што су у предмету већ два пута доношења првостепена и другостепена решења и вођен управни спор у предмету У 13445/14 о враћању дела имовине.

Полазећи од свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, усвојио жалбу предлагача и преиначио првостепено решење Управног суда тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету 27 У 4976/17.

Како је овим решењем утврђена повреда права на суђење у разумном року у предмету који није правноснажно решен, Врховни касациони суд је одредио рок од три месеца за предузимање радњи у циљу правноснажног окончања поступка, сматрајући да ће се на тај начин постићи сврха заштите права на суђење у разумном року.

Одлука о накнади трошкова предлагачу за састав приговора и жалбе од стране адвоката донета је на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредаба члана 153. став 1, члана 154. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку, а према Тарифном броју 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката ЗПП.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић